

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 639/2020-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti desire emotion s. r. o., Mierová 309/7, Považská Bystrica, IČO 36 416 134 (pred zmenou obchodného mena KAMELOT – BOOKS s. r. o., Karvaša Blahovca 59, Vrútky, IČO 36 416 134), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Michal Polák – advocati s. r. o., Panenská 24, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Polák, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin č. k. 18 Cb 6/2018-56 z 9. júla 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 30/2019 z 28. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti desire emotion s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2019 doručená ústavná s'ťažnosť obchodnej spoločnosti desire emotion s. r. o., Mierová 309/7, Považská Bystrica, IČO 36 416 134 [pred zmenou obchodného mena KAMELOT – BOOKS s. r. o., Karvaša Blahovca 59, Vrútky, IČO 36 416 134, (ďalej len „s'ťažovateľka“)], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Michal Polák – advocati s. r. o., Panenská 24, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Polák, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 Cb 6/2018-56 z 9. júla 2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 30/2019 z 28. marca 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z podanej ústavnej s'ťažnosti vyplýva, že obchodná spoločnosť Ottovo Nakladateľství, společnost pro vydávání encyklopedické literatury, s. r. o., Praha, Křišťanova 675/3, IČ 25043773 (ďalej len „žalobca“), sa žalobou doručenou okresnému súdu 22. januára 2018 domáhala, aby súd vydal rozhodnutie, ktorým by s'ťažovateľke ako žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sumu vo výške 49 745,11 € s príslušenstvom. Okresný súd vo veci rozhodol platobným rozkazom č. k. 18 Cb 6/2018-38 z 21. marca 2018.

2.1 Podaním doručeným okresnému súdu 18. mája 2018 s'ťažovateľka ako žalovaná navrhla, aby okresný súd zrušil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti vydaného platobného rozkazu č. k. 18 Cb 6/2018-38 z 21. marca 2018 z dôvodu, že (i) súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vec prejednať a rozhodnúť, a z dôvodu, že (ii) okresný súd pri vydaní doložky právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu č. k. 18 Cb 6/2018-38 z 21. marca 2018 vychádzal z náhradného doručenia, ktoré je

pri platobnom rozkaze vylúčené, a nakoniec (iii) že nesprávne doručoval vydaný platobný rozkaz priamo sťažovateľke, a nie jej organizačnej zložke, ktorej sa spor týkal. Okresný súd o návrhu sťažovateľky rozhodol uznesením č. k. 18 Cb 6/2018-56 z 9. júla 2018 tak, že ho zamietol a sťažovateľku poučil o tom, že proti napadnutému rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné podľa § 355 ods. 2 v spojení s § 357 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2.2 Sťažovateľka aj napriek poučeniu okresného súdu v jeho uznesení č. k. 18 Cb 6/2018-56 z 9. júla 2018 proti tomuto odvolanie podala. Krajský súd uznesením sp. zn. 14 Cob 30/2019 z 28. marca 2019 sťažovateľkou podané odvolanie odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti.

2.3 Nakoniec sa sťažovateľka obrátila podnetom na generálneho prokurátora Slovenskej republiky pre postup podľa § 458 CSP.

3. V rámci svojej argumentácie sťažovateľka v prvom rade uvádza, že *„v lehote dvoch (2) mesiacov odo dňa právoplatnosti Rozhodnutia odvolacieho súdu nie je reálne možné, aby bolo ukončené konanie o dovolaní generálneho prokurátora v dotknutej veci a je nepravdepodobné, že v tejto lehote by generálny prokurátor aspoň rozhodol o tom, či sa s právnym názorom Sťažovateľa stotožní. Sťažovateľ nemá inú možnosť, ako podať túto ústavnú sťažnosť bez predošlého vyčerpania možnosti dovolania generálneho prokurátora bez toho, aby stratil právo na podanie tejto ústavnej sťažnosti z dôvodu uplynutia dvoj (2) mesačnej lehoty na podanie sťažnosti. Na záhade uvedeného je Sťažovateľ presvedčený o skutočnosti, že je splnená výnimka v zmysle ustanovenia § 132 ods. 3 Zákona o Ústavnom súde na prijatie sťažnosti, aj keď nebola splnená podmienka vyčerpania všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, pretože na strane Sťažovateľa nastali vyššie uvedené dôvody hodné osobitného zreteľa.“*

4. V rámci svojej argumentácie sťažovateľka ku skutkovým okolnostiam veci zhrnula: *«Celé konanie začalo vydaním Platobného rozkazu, ktorý bol vydaný na už zaplatené záväzky Sťažovateľa ako žalovaného voči Žalobcovi, no na základe toho, že sa štatutárny orgán Sťažovateľa opomenul skontrolovať elektronickú schránku, t.j. neskoro sa do elektronickej schránky prihlásil, takže na základe čoho nestihol prebrať zo svojej*

elektronickej schránky Platobný rozkaz včas, a tak tento nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, na základe čoho sa tak stal exekučným titulom. Navyše, nesprávne bolo aj poučenie uvedené v správe doručenej dňa 23.03.2018 do elektronickej schránky Sťažovateľa, v ktorom bolo uvedené „Po uplynutí dátumu doručenia sa doručovaná správa považuje za nedoručenú.“, keďže, ako sa neskôr ukázalo, toto poučenie je v priamo rozpore s neskorším postupom súdu prvej inštancie (t.j. Porušovateľa 1), ktorý považoval neprebratú zásielku (bez prevzatia/potvrdenia doručenky) za doručenú.»

4.1 V ďalšom, opakujúc dôvody v podanom odvolaní smerujúcom proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, v súhrne sťažovateľka poukazuje na to, že «... vydaný Platobný rozkaz nemôže prostredníctvom uplatnenia fikcie doručenia bez ďalšieho nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť a teda stať sa exekučným titulom bez toho, aby sa s ním Sťažovateľ ako žalovaný vopred oboznámil a mal možnosť podať proti Platobnému rozkazu odpor. Súd prvej inštancie v odôvodnení Rozhodnutia súdu prvej inštancie okrem iného uviedol, že doručovanie Platobného rozkazu sa upravuje výlučne ustanoveniami zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (ďalej aj ako „zákon o e-Govermente“), a netreba pritom prihliadať na ustanovenia CSP. Novelou zákona o e-Govermente, ktorá nadobudla účinnosť dňa 01.11.2017, sa podľa názoru Sťažovateľa aplikácia predmetných ustanovení doručovania platobného rozkazu, ale aj iných dokumentov, výrazne skomplikovala. V dôsledku rozporu ustanovení dvoch zákonov rovnakej právnej sily a to zákona o e-Govermente (konkrétne § 32 ods. 6) a ustanovení CSP (konkrétne § 266 ods. 2) musíme konštatovať, že na tento vzniknutý právny stav neexistuje jednotný výklad, čo v praxi spôsobuje rôzne problémy. Takisto je potrebné uviesť, že v prípade, ak sa na doručovanie platobného rozkazu použije náhradné doručovanie, čiže sa žalovaný nemôže oboznámiť s obsahom dokumentu a na základe toho prejaví svoju vôľu, a následne tento platobný rozkaz nadobudne právoplatnosť a vykonateľnosť, dôjde tým ku zásahu do základných práv garantovaných a definovaných Ústavou SR, Dohovorom o ochrane ľudských práv, Chartou základných práv EÚ a Listinou základných práv a slobôd.». Podľa sťažovateľky „Postup Porušovateľa 1 (súdu), ktorým výlučne aplikoval ustanovenia zákona o e-Govermente v otázke náhradného doručovania platobného rozkazu je nie len nesprávny, ale aj v rozpore s oveľa konkrétnejšími ustanoveniami CSP, ale taktiež v rozpore s ústavou Slovenskej republiky

a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná. Ustanovenia zákona o e-Govermente v časti elektronického doručovania (§ 29 - §34) sú príliš všeobecné a vágne na to, aby bolo možné výlučne podľa nich uplatniť fikciu doručenia na dokument takého významu, akým je platobný rozkaz. Na druhej strane oproti tomu ustanovenie § 266 CSP je presne zamerané a upravuje konkrétne doručovanie platobného rozkazu.“.

4.2 V závere svojej argumentácie sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že „... na základe vyššie opísaného skutkového stavu nie je možné považovať postup a konanie súdu prvej inštancie (t.j. Porušovateľa 1) resp. odvolacieho súdu (t.j. Porušovateľ 2) v Právnej veci za konformné a súladné s Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná“.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd „rozhodol v zmysle článku 127 ods. 2 Ústavy SR a v spojení s ustanovením § 133 Zákona o Ústavnom súde nasledovným spôsobom:

Okresný súd Martin Uznesením zo dňa 09.07.2018, sp. zn. 18Cb/6/2018-56 a Krajský súd v Žiline Uznesením zo dňa 28.03.2019, sp. zn. 14Cob/30/2019 porušili právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a právo na súdnu a inú právnu ochranu.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.03.2019, sp. zn. 14Cob/30/2019 a Uznesenie Okresného súdu Martin zo dňa 09.07.2018, sp. zn. 18Cb/6/2018-56 sa zrušujú a vec vracia na ďalšie konanie.

Porušovatelia sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť Sťažovateľovi náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu Sťažovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“.

6. Vec napadla ústavnému súdu 16. júla 2019 a v súlade s pravidlami pridelovania vecí v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 nebola pridelená konkrétnemu spravodajcovi. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola sťažovateľkina vec prerozdelená náhodným výberom

pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi. V zmysle řl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný senát ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditř a Libor Duřa.

II.

Právomoc ústavného súdu

7. Podľa řl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa řl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa řl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa řl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáša nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

10. Podľa řl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa ř 42 ods. 2 písm. f zákona ř. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona ř. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa řl. 127 ústavy (ďalej len „ústavná sťažnosť“).

12. Podľa ř 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Cob 30/2019 z 28. marca 2019

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

17. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

18. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. V tomto smere toto ustanovenie zakotvuje „právo na súd“, podľa ktorého je právo na prístup k súdu (teda právo zahájiť konanie pred súdom) len jedným z jeho aspektov (Golder proti Spojenému kráľovstvu). K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

19. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

20. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

21. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť najmä vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/01), alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (I. ÚS 241/07), prípadne, pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05), teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný, alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný, resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti.

22. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

23. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

24. Pokiaľ krajský súd založil svoj právny názor na tom, že „*odvolanie žalovaného smerovalo proti rozhodnutiu, ktorého uvedenie absentovalo v § 357 CSP, v dôsledku ktorej skutočnosti je nutné mať za to, že podané odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti*

ktorému opravný prostriedok prípustný nie je...“, tak vykonal ústavne súladný výklad relevantných ustanovení § 355 ods. 2 a § 357 CSP, založený na znení a účele tejto právnej úpravy, ktorá spočíva na taxatívnom (nie demonštratívnom) výpočte rozhodnutí, proti ktorým je odvolanie prípustné. Ak teda strana v konaní podaná odvolanie proti rozhodnutiu, ktoré nie je obsiahnuté v dotknutom výpočte, podaný opravný prostriedok je neprípustný a je potrebné ho odmietnuť podľa § 386 písm. c) CSP (z procesných, nie vecných dôvodov), čo sa aj v posudzovanom prípade stalo. Na podklade uvedeného tak ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 18 Cb 6/2018-56 z 9. júla 2018

25. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

26. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, III. ÚS 186/02, III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03, IV. ÚS 158/04,

I. ÚS 109/06). Podanie ústavnej sťažnosti v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde je jednou zo zákonných podmienok konania podľa § 122 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

27. V posudzovanej veci je východisková skutočnosť, že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 18 Cb 6/2018-56 z 9. júla 2018 nebol prípustný riadny opravný prostriedok (podľa § 355 ods. 2 v spojení s § 357 CSP), o čom bola sťažovateľka aj poučená. V dôsledku toho mohla podať ústavnú sťažnosť v lehote 2 mesiacov od doručenia dotknutého uznesenia. Inými slovami, podanie odvolania proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 Cob 30/2019 z 28. marca 2019 spôsobom popísaným v bode 24 tohto odôvodnenia, a až následné podanie ústavnej sťažnosti 16. júla 2019 nemôžu vyvolať splnenie požiadavky zachovania dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde.

27.1 Ako *Obiter dictum* (vo vzťahu k sťažnostnej argumentácii sťažovateľky v bode 3 tohto odôvodnenia ústavný súd dopĺňa, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné prostriedky nápravy (právne prostriedky na ochranu základného práva), ktoré sú mu priamo dostupné, ich vyčerpanie teda nie je podmienkou prípustnosti sťažnosti (II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07, IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010).

28. Keďže lehota bola zmeškaná (pričom zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť), ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu